

Arrest

nr. 145 103 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 9 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 december 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 november 2012 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van descendent van een burger van de Unie.

1.2. Op 7 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). In beroep werd het bevel door de Raad vernietigd en het beroep tegen de weigering van verblijf verworpen, bij arrest nr. 145 102 van 8 mei 2015.

1.3. Verzoeker dient op 5 juni 2014 opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een burger van de Unie.

1.4. Op 28 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoeker kennis neemt op 6 december 2014.

De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.06.2014 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voornamen: R. G. R. (...) Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- attest van het management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) van Paramaribo, afdeling kantoor van de bewaarder (KvB) dd. 25.01.2013; attest van het ministerie van ruimtelijke ordening grond- en bosbeheer afd. hypotheekkantoor van Paramaribo dd. 27.06.2012: niet alleen zeggen deze attesten niets over eventuele andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering, ...), ook is het onvoldoende recent om in aanmerking genomen te worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een derde middel, dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, haalt verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Verzoeker woont sedert 3 jaar met zijn moeder in België en heeft hij nooit gewerkt.

Het argument dat verwerende partij aanhaalt houdt geen steek.

Verzoeker is al jaren in België en heeft hij geen pensioengerechtigde leeftijd.

Op welke uitkering zou hij dan recht hebben als 31-jarige vanuit Suriname?

Het is moeilijk om een negatief feit aan te tonen. Verwerende partij brengt zelfs geen begin van bewijs aan dat verzoeker een of andere vorm van uitkering zou ontvangen vanuit Suriname.

Bovendien heeft verwerende partij geen opmerkingen gemaakt over het ten laste zijn van verzoeker, zodat zij impliciet akkoord is gegaan dat verzoeker geen inkomsten kan hebben.

Het middel is gegrond.”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;

10/13

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing op niet-afdoende wijze gemotiveerd is. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen, waarbij zij verwijst naar het feit dat zij sedert 3 jaar met haar moeder in België woont en nooit gewerkt heeft. De verzoekende partij meent dat het moeilijk is om een negatief feit aan te tonen, terwijl zij opmerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zelfs geen begin van bewijs voorlegt nopens de inkomsten die zij zou hebben.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen aangenomen worden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- attest van het management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) van Paramaribo, afdeling kantoor van de bewaarder (KvB) dcl. 25.01.2013; attest van het ministerie van ruimtelijke ordening gronden bosbeheer afd. hypotheekkantoor van Paramaribo dd. 27.06.2012: niet alleen zeggen deze attesten niets over eventuele andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering, ...), ook is het onvoldoende recent om in aanmerking genomen te worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 4flbis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. -

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981." (eigen markering)

Uit voormelde motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde

geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Verweerder laat gelden dat uit artikel 40bis van de Vreemdelingenwet afdoende blijkt dat familielid van een burger van de Unie, die in de hoedanigheid van descendent tot verblijf wenst gemachtigd te worden, dient aan te tonen ten laste te zijn van de te vervoegen referentiepersoon. Het weze benadrukt dat de bewijslast inzake het ten laste zijn uiteraard ligt bij de verzoekende vreemdeling.

Zie in die zin:

“de bewijslast inzake het ten laste zijn van de Belgische echtgenoot ligt bij verzoekster. Verzoekster behoort te weten dat zij in dit verband stukken of informatie moet overmaken die verwerende partij moet toelaten met kennis van zaken te beoordelen of de Belgische echtgenoot beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoekster te zijnen laste te nemen.” (R.v.V. nr. 123.463 dd. 30.04.2014)

De verweerder laat nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris kan bijgevolg allerminst volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Op de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rvv-cce.be).

“Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste “ zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht” (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

Verweerder laat gelden dat in casu uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

In casu diende immers te worden vastgesteld dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond dat zij in het (recente) verleden ook reeds ten laste was van de referentiepersoon.

Verweerder verduidelijkt dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in het kader van diens discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van het “ten laste zijn” is toegelaten om na te gaan in welke mate de verzoekende partij in het land van herkomst reeds ten laste was van haar moeder.

Evenwel werden slechts documenten voorgelegd, waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij geen onroerende goederen bezit in het herkomstland.

Geheel terecht motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris dat dergelijke documenten niets zeggen over andere mogelijke bronnen van inkomsten van de verzoekende partij, waarbij ten illustratieve titel verwezen wordt naar mogelijke uitkeringen waarop de verzoekende partij aanspraak zou kunnen maken.

De verzoekende partij kan uiteraard niet dienstig voorhouden dat het de gemachtigde zou toekomen om begin van bewijs te leveren dat de verzoekende partij in haar land van herkomst enig recht op

uitkeringen zou kunnen laten gelden. De verzoekende partij gaat middels haar kritiek volkomen voorbij aan het feit dat zijzelf de bewijslast dient te dragen, ten einde aan te tonen dat zij daadwerkelijk ten laste is van de te vervoegen referentiepersoon.

De verzoekende partij slaagt er middels haar vage kritiek niet in afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. In tegenstelling tot wat verwerende partij betoogt in haar nota, betekent het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden verblijfsweigering niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411)

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 juni 2014 een verblijfskaart heeft aangevraagd als familielid van een burger van de Unie in functie van zijn moeder die de Nederlandse nationaliteit heeft. Om in aanmerking te komen voor het recht op verblijf van meer dan drie maanden, dient te worden nagegaan of is voldaan aan de voorschriften van artikel 40bis, § 2, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.5. Op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie:

“(…) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 50, § 2, aanhef en 6°b van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

(...) 6° familielid bedoeld in artikel 40 bis, van de wet:

a) (...)

b) Elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40 bis, §2 en §4 van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”.

2.6. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

De Raad verwijst naar de interpretatie van het begrip “ten laste” van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12 van 16 januari 2014).

Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger is van de Unie, die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de ascendent, burger van de Unie, die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden in het land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van deze referentiepersoon.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag van een verblijfskaart op 5 juni 2014 de volgende documenten neerlegde: een attest van het “*Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI GLIS)*” van 25 januari 2013; een attest van het “*Ministerie van ruimtelijke ordening grond- en bosbeheer afd hypotheekkantoor*” van 27 juni 2012 waarin wordt gesteld dat onderzoek in de openbare registers niet heeft uitgewezen dat verzoeker enig onroerend goed of zakelijk recht op een onroerend goed in Suriname heeft; een geboorteakte, vergezeld van een apostille; zes rekeninguittreksels uit de periode mei 2013 – april 2014, waaruit blijkt dat verzoeker voor de betrokken periodes telkens een vast bedrag ontving van zijn moeder; enkele loonfiches op naam van de moeder van verzoeker en een bewijs van aansluiting bij een ziekenfonds van 8 mei 2014.

2.8. Te dezen stelt de bestreden verblijfsweigerings vast dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de Nederlandse referentiepersoon, in casu zijn moeder, omwille van volgende redenen:

“- attest van het management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) van Paramaribo, afdeling kantoor van de bewaarder (KvB) dd. 25.01.2013; attest van het ministerie van ruimtelijke ordening grond- en bosbeheer afd. hypotheekkantoor van Paramaribo dd. 27.06.2012: niet alleen zeggen deze attesten niets over eventuele andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering, ...), ook is het onvoldoende recent om in aanmerking genomen te worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.”

2.9. Verzoeker betoogt dat de door de gemachtigde aangehaalde argumenten geen steek houden. Verzoeker licht toe dat hij sedert drie jaar bij zijn moeder woont in België, dat hij nooit heeft gewerkt en dat hij niet de pensioengerechtigde leeftijd heeft. Verzoeker vraagt zich af op welke uitkering hij dan recht zou hebben vanuit Suriname en hij benadrukt dat het moeilijk is om een “*negatief feit*” aan te tonen. Bovendien brengt de gemachtigde zelf geen begin van bewijs aan dat hij één of andere vorm van uitkering zou ontvangen vanuit zijn land van herkomst. Tot slot wordt opgemerkt dat verwerende partij “*geen opmerkingen*” heeft “*gemaakt over het ten laste zijn van Verzoeker, zodat zij impliciet akkoord is gegaan dat verzoeker geen inkomsten kan hebben*”.

2.10. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. De verwerende partij benadrukt dat zij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt waarop de Raad een marginale wettigheidstoetsing uitoefent.

De Raad ontkent niet dat de gemachtigde in casu beschikt over een vrije feitenvinding en een ruime appreciatiebevoegdheid, maar onderstreept dat hij binnen deze appreciatiebevoegdheid moet handelen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie en de grenzen die daarin worden getrokken.

Teruggrijpend naar de arresten Jia en Reyes moet worden benadrukt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36). Het komt verzoeker dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Daarbij moet niet worden aangetoond waarom er sprake is van afhankelijkheid noch waarom er een beroep wordt gedaan op materiële steun.

Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn (descendent), die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ, 16 januari 2014, C-432/12, par. 23).

Verder mag volgens het Hof in die omstandigheden van die descendent niet worden vereist dat hij aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Het Hof stelt: “*26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.*

27 Overigens is niet uitgesloten dat dit vereiste de betrokken bloedverwant dwingt gecompliceerdere stappen te ondernemen, zoals verschillende verklaringen trachten te verkrijgen waaruit blijkt dat er geen werk was gevonden en dat geen sociale uitkering was ontvangen, dan de stap die erin bestaat een document te verkrijgen van de bevoegde autoriteit van het land van oorsprong of van herkomst waaruit het bestaan van een afhankelijkheidssituatie blijkt. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat een dergelijk document geen voorwaarde mag zijn voor de verlening van een verblijfsvergunning (arrest Jia, reeds aangehaald, point 42).

28 Op de eerste vraag moet derhalve worden geantwoord dat artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het een lidstaat niet toestaat om in omstandigheden als die van het hoofdgeding te vereisen dat de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of

ouder, om als ten laste te kunnen worden beschouwd en aldus onder de definitie van „familielid” in die bepaling te vallen, aantoonde tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien.”

2.11. De gemachtigde beperkt zich in de bestreden verblijfsweigering tot de enkele vaststelling dat de voorgelegde attesten niet in aanmerking kunnen worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen omdat zij niets zeggen over andere mogelijke bronnen van inkomsten en onvoldoende recent zijn. Daaruit besluit de gemachtigde dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn Nederlandse moeder.

Verzoeker kan echter worden bijgetreden waar hij stelt dat het moeilijk is om het negatieve bewijs te leveren van het feit dat hij in Suriname niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten zou genieten. Uit het arrest Reyes volgt dat dergelijk bewijs van onvermogen als ‘bijkomend’ moet worden beschouwd, in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd en het een verzoeker uiterst moeilijk kan maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt gecompliceerde stappen te ondernemen.

Het Hof benadrukt dat wanneer een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen en dat bijkomend bewijs waarmee de descendent aantoonde tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien, niet meer mag worden vereist.

De Raad stelt vast dat in de bestreden verblijfsweigering geen uitspraak wordt gedaan over de zes voorgelegde rekeninguittreksels uit de periode mei 2013 – april 2014, waaruit blijkt dat verzoeker voor de betrokken periode van bijna een jaar telkens een vast bedrag ontving van zijn moeder. De gemachtigde spreekt zich dus niet uit over de vraag of deze rekeninguittreksels zijn hoedanigheid van descendent “ten laste” aantonen, dit is een situatie van reële afhankelijkheid van verzoeker ten opzichte van zijn Nederlandse moeder die voortvloeit uit een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Verzoeker kan in die zin worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde geen opmerkingen heeft gemaakt over het “ten laste” zijn van verzoeker. In haar nota stelt verwerende partij dat er slechts documenten werden voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat verzoeker geen onroerende goederen bezit in het land van herkomst, doch dit betoog stemt niet overeen met de gegevens van het administratief dossier en mist feitelijke grondslag.

Aldus blijkt uit de bestreden verblijfsweigering dat de gemachtigde enkel uitspraak doet over het bewijs van onvermogen van verzoeker, hetgeen niet makkelijk geleverd kan worden. Dit motief volstaat op zich evenwel niet om de bestreden verblijfsweigering te schragen zonder dat uit de bestreden verblijfsweigering noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde eerst is nagegaan of de voorgelegde rekeninguittreksels, waaruit blijkt dat verzoeker tijdens een periode van bijna een jaar telkens een vast bedrag ontving van zijn moeder, een situatie van reële afhankelijkheid, die voortvloeit uit een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag, aantonen.

Gelet op wat hierboven werd besproken, blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden en dat de bestreden verblijfsweigering onafdoende is gemotiveerd, zodat een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt aangetoond. Het derde middel is in de besproken mate gegrond is en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De nota met opmerkingen van verwerende partij laat niet toe anders te besluiten.

De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verdere bespreking.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 6 december 2014 werd betekend, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar

aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd. De overige onderdelen van het middel die verband houden met het bestreden bevel en de repliek van de verwerende partij daarop behoeven dan ook geen verdere bespreking.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES